

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der selvfølgelig har særlig Grund til at interessere sig for denne Sag, da det var under hans Ministerium, at Kommissionen blev nedsat, mente, at jeg ikke havde haft Føje til, da jeg forelagde Lovforslaget, at komplimentere Rigsdagsmændene, fordi Kommissionen i saa ringe Grad har haft Anledning til at beskæftige sig med Rigsdagsmændenes Forhold i denne Sag. Det ærede Medlem henviste til, at han, da han i det kgl. Teater overværede Skuespillet „Kongemagt“, lagde Mærke til det, han kaldte den offentlige Mening — d. v. s. de Mænd og Kvinder, der den Aften vare i Teatret. Om de absolut ere et Udtryk for den offentlige Mening, ved jeg ikke. Et Teaterpublikum kan selvfølgelig være Udtryk for visse Kredses Meninger. Imidlertid, det ærede Medlem erfarede, at hver Gang der faldt en Replik om Rigsdagsmænd, vakte det Munterhed. Men det kan være, at adskillige københavnske Blade ikke ere uden Skyld i saa Henseende. Der er visse Blade, som finde deres Fornøjelse i stadig at falde over Rigsdagsmændene, og er der en eller anden Rigsdagsmand, de synes, der er Anledning til at kaste Skygge paa, bliver der sandelig malet med sort Pensel. Man har ogsaa set, hvorledes man ved Hjælp af Pressen har opøget Stemningen i København til store Demonstrationer mod visse Personer og Partier i Rigsdagen. Man kan altsaa ikke alene tilskrive det teatersøgende Publikum Skylden, naar det muligvis tilkendegiver en eller anden Misfornøjelse med Rigsdagsmændene.

Jeg havde ogsaa den Fornøjelse at være til Stede den Aften, da det ærede Medlem overværede den nævnte Forestilling. Der fremstilledes paa Scenen desuden to Konseilspræsidenter, en gammel og en ny, og jeg lagde Mærke til, at hver Gang der faldt et interessant Replikskifte mellem de to, lo Publikum lige saa munter, som det lo ad de Replikker, der gjaldt Rigsdagsmændene. Jeg følte mig ikke krænket over det, og jeg haaber heller ikke, det ærede Medlem, der ogsaa har været Konseilspræsident, følte sig ilde berørt, fordi de to Konseilspræsidenter, der bleve fremstillede paa Scenen, til Tider bleve modtagne med nogen Latter af det teaterbesøgende Publikum. Jeg er overbevist om, at der var ikke et Menneske i Teatret, der tænkte hverken paa det ærede Medlem eller paa mig, og det, fordi de to Konseilspræsidenter, der ere fremstillede i „Kongemagt“, ikke have noget tilfælles

med os to. Vi kunne altsaa se ganske nøgternt og roligt paa en saadan Teaterforestilling. Og lige saa nøgternt, som vi kunne mere os over, hvad man siger om Konseilspræsidenter, lige saa let kan man tage sig det, om der falder en eller anden Vittighed om Rigsdagsmænd. Det skal man ikke tage sig saa nær, og man skal ikke derpaa bygge nogen Lovgivning.

Jeg tror, jeg har Ret til at sige, at efter hvad der er fremkommet, har der ikke været særlig Grund til at klage over Rigsdagsmændenes Bengnaveri — det er jo det, man særlig har talt om. Det ærede Medlem sagde med Ret, at man skulde vel vogte sig for at tage Partihensyn, naar man tildelte enten Rigsdagsmænd eller andre Borgere et eller andet Hverv. Man skulde tage sig vel i Vare for at foretrække Partifæller. Jeg glæder mig over at kunne sige for den korte Tids Vedkommende, i hvilken jeg har staaet i Spidsen for et Ministerium, at en saadan Henvendelse rammer ikke os, thi det har været dette Ministerium klart fra første Begyndelse, at det, der ved Valg til forskellige Hverv maatte være Hovedhensynet, var ikke, om de paagældende hørte til ens Parti eller ej, men først og sidst, om de have den Dygtighed, der kræves, og om de i alle Maader have Betingelser for paa den bedste og mest fyldestgørende Maade at varetage de paagældende Hverv. At Valget en enkelt Gang rammer en Partifælle — det manglede bare, at det ikke skulde det! Man skal heller ikke straffe de Mennesker, der ere saa elskværdige at holde med os, det vilde det ærede Medlem heller ikke have gjort i sin Administration, det vil ingen Mennesker gøre. Naar ens Partifælle staaar fuldt jevnbyrdig med, lige saa dygtig og lige saa kvalificeret som en Mand, der tilhører et andet Parti, ser jeg ikke nogen Synd eller noget urigtigt i da at foretrække den, der er ens Meningsfælle. Men det maa selvfølgelig enhver Regering handle varsomt med. Enhver Regering gør vel i at indrette sig saaledes med Hensyn til Udnævnelse af Embedsmænd og med Hensyn til Beskikkelse af Mænd til de forskellige offentlige Hverv, at den ikke i første Række spørger efter Partihensyn, efter, om de paagældende ere Partifæller eller ej, men om det er dygtige, hæderlige, brave Mænd, udrustede med de fornødne Kvalifikationer til at beklæde vedkommende Stilling. Saa handler man vel i saa Henseende, bringer Ro over disse Forhold, hvad man skylder baade sin egen Stilling og